

heller ikke at have Øje for Sagens rent militære Betydning — det er ikke min Sag at se Spørgsmaalet fra dette Synspunkt, men jeg nævner det. Man synes ikke at have Øje for, at naar man vil have en kraftig Ungdom, der skal kunne værgø Landet, maa man ikke være ligegyldig overfor den Indflydelse, Legemsøvelse har, thi det bliver i første og sidste Instans alligevel det levende Materiale, det kommer an paa, naar et Land skal forsvares. Man kunde se Sagen fra dette Synspunkt, og det forbavser mig, at de Herrer ikke kunne det, men gaa saa ligegyldige hen over den Ting, saa meget mere, som de vide, at f. Eks. paa Sessionen i 1910 blev af samtlige ca. 30,000 fremstillede en Trediedel, 10,000, kasseret som utjenlig til Militærtjeneste. Hvis jeg kunde faa fat i adskillige af disse 10,000, skulde jeg opdrage dem til at blive i Stand til at udrette, hvad der kan paalægges en kraftig Ungdom, og ogsaa til at være Soldat. Det er ikke, fordi det alle Tider er særlig behageligt at være Soldat, hvorom Forholdene i den sidste Tid bære Vidne, og hvorover der ogsaa har lydt adskillig Kritik her. Men under enhver Omstændighed, dette at uddanne sig, udvikle sig, blive fysisk kraftig, naturligvis samtidig med, at man ogsaa aandelig talt modtager fornøden Oplysning, forekommer mig at være en meget betydelig Opgave for de Herrer Lovgivere, der skulle varetage Samfundets og Statens Interesser.

Jeg talte forleden i en Jernbanekupé med en dansk Oberst, der rejser ud og tilser danske Kriegergrave. En Befolkning, der ikke værdsætter Fædrenes Minder, et Land, der ikke har Respekt for, hvad der er sket i dets Historie, opgiver sig selv. Jeg er Socialist; men jeg værdsætter mit Lands Minder, og jeg erkender, at det er fuldstændig paa sin Plads, at man i alt, hvad man finder skønt og godt, værner om disse Minder. Og selv om man i 1911 kan se anderledes paa Historien, end man gjorde for et halvt Hundrede Aar siden, er der ikke nogen Anledning til at give Slip paa at varetage Minderne og søge at røgte disse Minder paa bedste Vis. Naar man derfor freder om den faldne Soldats Grav, maa man finde det kønt, om man end er nok saa stor en Modstander af

Krig. Der ydes nogle Tusinde Kroner om Aaret til, at denne Mand kan drage ud og tilse de faldnes Grave, ikke blot Gravene i Slesvig og Holsten, men ogsaa nede i selve Tyskland, og der vises denne Repræsentant for den danske Nation al mulig Imødekommenhed. Det er meget rigtigt og meget smukt. Men jeg spørger alligevel de Herrer i Sparekommissionen, om de da finde det mindre værdifuldt at virke for den levende Ungdom og dens Udvikling i Idræt og Gymnastik end at værne om de faldnes Grave. Jeg troede dog altid, at hvor megen Værdi man end tillagde dette at værne om Mindet, og hvor megen Respekt man end viste de døde, betød det dog meget mere at tage Hensyn til de levende og til den Fremtid, der jo i Virkeligheden er vore egne Børn, som vi føre frem ved Haanden til de Opgaver, vi sidde her og drøfte.

Jeg vilde i denne Forbindelse, hvor jeg taler om Ungdommen, ogsaa nævne, at jeg beklageligvis i Kraft af Samfundsf forhold og andre Momenter har noget at gøre med en Del Ungdom, som er ulykkelig, og som det er Samfundets Opgave at tage sig af. Jeg sætter nu mest Pris paa at bevæge mig paa Omraader, hvor man har det friske og frejdige Syn paa Tilværelsen, og fordyber mig ikke saa overdrevent gerne i Livets Skyggesider. Men man stilles unægtelig til Tider overfor saadanne Skyggesider, overfor hvilke man maa tage et Standpunkt og medvirke til at frembringe bedre Tilstande. Og for Børnene og Ungdommen maa man, naar man selv er valgt som Lovgiver, arbejde paa at hidføre de bedst mulige Vilkaar. Om Børnene i København kan jeg for saa vidt tale med med en vis direkte Interesse, da jeg selv er Københavner, har levet en stor Del af mit Liv i denne By og føler mig som Repræsentant for en københavnsk Kreds. Der er her en Anstalt, som staar under en Forening, der antager sig vanskelige og forbryderiske Børn. Den ligger ude paa Nørrebrogade i en Ejendom, der hedder „Gamle Ventegodt“, og dens Opgave er at tage disse Børn derud for at give dem, hvad der hører med til Livets Ophold, men i øvrigt lader man dem anbringe i københavnske Pladser hos Læremestre og giver dem fri Adgang til deres